63ste Jaargang No. 5060

DAGBLAD

Vrijdag 14 Maart 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE:
Tel. 1858; P. bus 8) Willemstad
Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie Paulu ... steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80 Willemstad N.W.I.
Voor Aruba ... Postbus 14 Oranjestad

Reactie van Rusland:

De Amerikanen zijn ouderwets

Ontnemen Griekenland zijn eeuweouden vrijheid

POLITIEK VAN EEN EEUW GELEDEN.

De Izvestia heeft een commentaar op de rede van President Truman en merkt op, dat als men dit een nieuwe Noordamerikaanse politiek wil noemen, men dan toch dient te bedenken, dat dit de oude kolonisatie-methode is; deze politiek is gedoemd, om te mislukken. Dit vinden zij dan ook de principiële zwakte in de speech van Truman, dat hij niet inziet, dat hiermede de souvereiniteit van Griekenland verloren gaat, als daar de Noordamerikanen komen om met hun 200 millioen dollar het land te gaan administreren.

„Het Griekse volk", klaagt de Izvestia, „dat in zulk een heldhaftige strijd zijn onafhankelijkheid bevocht, ziet nu diezelfde onafhankelijkheid verloren gaan." Als de Minister van Griekenland Thaldaris dit bereikt heeft, dan koos hij het slechtste. Wat men nu Rusland voor de voeten werpt, dat is precies hetzelfde als wat Hitler den Russen vertelde. Het schijnt, dat men zijn verplichtingen niet kent als lid van het instituut van de Verenigde Landen. Truman wacht het werk van de Veiligheidsraad niet af; deze raad stuurde toch een onderzoekingscommissie naar Griekenland? Wil Amerika dat de „Verenigde Landen" over de kop gaan? (Moskou, (AP) 14.3).

INDRUKKEN UIT MOSKOU.

De macht over de wereld, meent men in Rusland, wordt nu uitgevochten tussen Amerika en Rusland, en als inzet in die strijd worden nu Turkije en Griekenland misbruikt, dat de Sovjets zich wel krachtig gevoelen, mag blijken uit hun reactie in de kranten op de rede van Truman, want men dient niet te vergeten, dat het heel ongebruikelijk is, dat men op een dergelijke manier een hoofd van een staat critiseert in een Russische krant.

De regering in Nanking rekent er niet op, dat men zal worden uitgenodigd, men is er wel zeker van, dat dit voorstel zal verworpen worden door de Russen.

De „Pravda" hoopt nog op een goed einde van de conferentie, doch brengt wel naar voren, dat de Russen méér voelen voor een centrale regering voor Duitsland, terwijl daarentegen de Britten en Noordamerikanen meer een federatief verband voorstaan.

De aanval op Truman was op de voorpagina van de „Izvestia" afgedrukt. De beschuldiging komt neer op een zich bemoeien met de inwendige aangelegenheden van andere staten. De hulp die Griekenland vroeg, heeft een bankroet ten gevolge: het bankroet van de tot nu toe gevoerde internationale politiek. Ook de Britse bezetters van Griekenland worden ervan beschuldigd mede oorzaak te zijn van dit bankroet in de internationale politiek. De Noordamerikanen zullen de Engelsen niet becritiseren, heet het in het blad, want wat doen zij, ze volgen het voorbeeld van de Engelsen (Moskou, (AP) 14.3).

UIT MOSKOU.

De radio berichtte, dat Engeland tegen het voorstel van Frankrijk was op de conferentie van de grote vier, om de opperbevelhebbers van ieder activiteit bij het nieuwe leger uit te sluiten. Men heeft die officieren op het oog, die gediend hebben in de fascistische tijd en die toen meer dan twee keer gepromoveerd zijn.

Gusev de Rus ondersteunde het voorstel, doch Hood Brian merkte op, dat het niet mogelijk is de bokken van de geiten te scheiden (Londen, (AP) 13.3).

RUSLAND MAG NIETS WETEN.

Eddy Gilmore de A.P.-correspondent in Moskou bericht, dat noch in de Pravda, noch in de Izvestia de rede van Truman staat afgedrukt wèl waren er twee berichten van het Tass nieuwsagentschap, dat Amerika geld zou lenen aan Griekenland en ook werden de commentaren van een paar senatoren doorgegeven, waarin gewaagd werd van een algehele omzwaai in de buitenlandse politiek terwijl ook de woorden van senator Johnson doorkwamen die zeide dat hij de speech een „onverklaarde" oorlogsverklaring vond.

Men meent niet dat de verslagen nog zullen volgen, toch moeten Stalin en Molotov reeds kennisgenomen hebben van de woorden van Truman. Er kwamen geen officiële noch ook publieke reactie op de speech. De uitzending uit Amerika in het Russisch was niet goed te verstaan door de storingen (Moskou, (AP) 13.3).

MARSHALL.

Heden weidde Marshall uit over de methode, waarop men in de Amerikaanse zône tracht het Duitse volk te denazificeren (Moskou, (AP) 13.3).

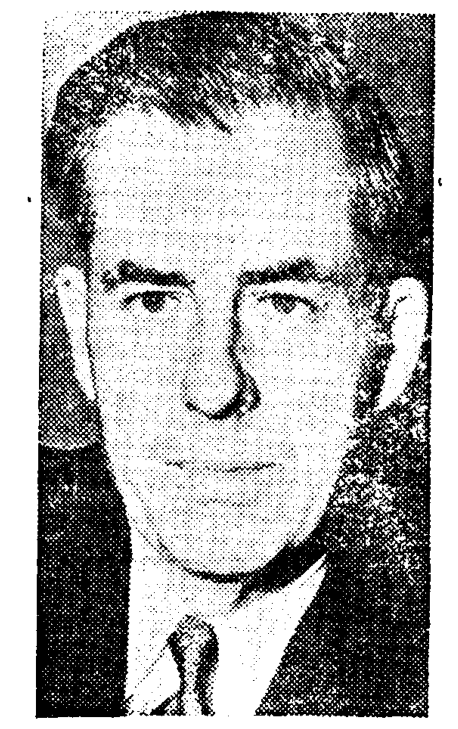
WAT TE DOEN MET DE ATOOMBOM.

Vanwege de critieke toestand stelde de republikijn Landis voor en een wet aan te nemen, waarbij met de atoombom weer aan het leger zal geven, daar blijft het geheim wel veilig. Hij vertelde de journalisten, dat hij dat de beste manier vond om het geheim te bewaren.

De senaat besloot om dagelijks bijeen te komen om haast te zetten achter de quaestie van hulp aan de Turken en de Grieken (Washington, (AP) 13.3).

EDDY GILMORE
verslaat voor ons de conferentie van Moskou.

WALLACE
Tegen.

TRUMAN
Het middelpunt.

CHURCHILL
Voor.

BLIJFT RUSTIG LEZERS!

De telefoon op een Redactiekantoor staat nooit stil, doch het is niet altijd om bij te houden. Vanmorgen werden we opgebeld: „Of het waar was, dat Rusland de oorlog verklaard heeft aan Turkije?" Kalm aan. Geen geruchten verspreiden, de krant geeft u zoveel mogelijk de laatste berichten, en gelukkig dat bericht is er niet bij.

CHURCHILL OVER TRUMAN.

In een speech liet Churchill uitkomen, dat hij het plan van Truman om Griekenland en Turkije te gaan helpen, prijst. Hij zag in de laatste tijd geen plan dat meer de kans op de wereldvrede bevordert dan dit plan. Als het vóór de vorige oorlog gezegd was, hadden we geen oorlog gehad (Londen, (AP) 14.3).

HENRY WALLACE.

De vroegere Minister van Handel Wallace vindt de speech van Truman ongelukkig: nu zal er communisme komen in Europa en in Azië, nu is het niet meer mogelijk om samen te werken. We moeten ons klaar maken op een nieuwe oorlog: we hadden veel hoop, dat er vrede zou komen, doch dat is nu grotelijks de bodem ingeslagen. Dit hopeloos avontuur van Truman is een ontrouw worden aan de geschiedenis en het leiderschap van de Verenigde Staten (New York, (AP) 14.3).

VANDENBERGH.

Senator VandenBergh liet blijken, dat hij Truman wil steunen in wat hij noemde de strijd van Truman tegen de communisten, doch hij wilde eerst de opinie horen, hoe of men denkt over de wijze waarop men Turkije en Griekenland kan gaan helpen (Washington, (AP) 13.3).

MARSHALL.

In zijn beschouwingen over de denazificatie wees Marshall er op in Moskou dat het werk zo bemoeilijkt wordt, omdat men in Russische zône de oud-nazies opneemt in de socialistische partij. Hij stelde voor om één systeem te volgen (Moskou, (AP) 13.3).

BRADEN GEEN PERSONA GRATA.

De vertegenwoordiger van Wisconsin, de republikein Alvin Ononski, vroeg om aftreden van Braden, daar hij de conferentie die men te Rio de Janeiro onder alle republieken van Amerika wil houden, zou tegenwerken en ook het Inter-Amerikaanse pact om op militair gebied samen te werken zou tegenwerken. Hij sprak over personen, die actief deelnamen aan het communisme en die het prestige van Amerika werkelijk schaden, zo noemde hij den assistent van Braden Gustaaf Duran, die in de Spaanse burgeroorlog een bekend agent voor Moskou was (Washington, (AP) 12.3).

BRADEN.

Ononski wees er op, dat het departement van Buitenlandse Zaken het klaar gespeeld had, om deze Duran in zes weken burger van Amerika te maken.

Men had ook na moeten gaan, dat hij communist was, in zijn functie bij Braden hielp hij het werk der communisten in Zuid-Amerika.

Hij is zo verantwoordelijk voor het debacle in Zuid-Amerika en oorzaak van het wantrouwen der Zuidamerikaanse landen tegen Noord-Amerika. Hij noemde de namen van enkele Russische intimi van Duran, terwijl hij ook contact had met het Zuidamerikaans Comité van de C.I.O. Het was dit comité dat aan Braden om sancties vroeg tegen Argentinië. Het zgn. blauw boek tegen Argentinië noemde hij een product van communisten en van de C.I.O., mensen, het vind het wel een van de meest tragische documenten uit de geschiedenis van de buitenlandse politiek van Amerika. Het is louter communistische reclame tegen Amerika uitgespeeld (Washington, (AP) 13.2).

HAYA DE LA TORRE.

De leider van Peru Haya de la Torre bracht een bezoek aan Washington. Bij gelegenheid van dit bezoek sprak Braden. Hij zeide, dat het communisme overal de loonstandaard laag houdt, terwijl het juist zaaks is om de loonstandaard in Zuid-Amerika naar boven te halen.

Amerika kan helpen in zake de voorziening voor gezondheid en sanitaire toestanden. Hij prees la Haya, sprak zijn vertrouwen in hem uit. De la Haya wees op de noodzaak van een werkelijke democratie. De Zuidamerikaanse Republieken kunnen een voorbeeld geven.

Hay de la Torre legde een krans bij het Lincoln monument en bezocht verschillende punten van Washington (Wash-

het nieuws van vandaag

Gisteren konden we nog de reactie geven op de speech van Truman in de pers van Amerika, Engeland, China, doch uit Rusland kwam niets, vandaag echter is de „Isvestia" uitgekomen met een knal artikelen op de voorpagina. Een artikel waar de correspondenten, die de Russische kranten kennen van zeggen, dat het ongewoon hard is geworden. De Russen zeggen, dat de Amerikanen werkelijk ouderwets zijn, hun politiek is het bankroet voor de moderne internationale politiek, zij gaan weer terug naar die oude koloniale politiek van een eeuw terug, toen men de volken ging beschermen, en tegelijk hun onafhankelijkheid afpakte. Hoe handig niet waar, al dat geschrijf! En nog erger, die Amerikanen komen eigenlijk hun verplichting niet na als lid van de Verenigde landen, daar zij niet afwachten, wat de commissie die door de veiligheidsraad naar Griekenland gestuurd heeft voor rapport zal uitbrengen, dat is niet goed. Men insinueert, dat de Amerikanen zo de ondergang van de nieuwe volkerenbond verhaasten.

Nog méér, ze wijzen er op dat Hitler hen ook al reeds heeft uitgescholden voor expansiezuchtigen doch scheef is hun conclusie: dus de Amerikanen zullen hetzelfde in het schild voeren als Hitler.

De grote vier gaan onverdroten verder, de heren hebben geen zenuwen. Ze kijken elkaar nog vriendelijk aan, doch Marshall plaatste weer een nieuwe beschuldiging op het lijstje vn Ruslnd, toen hij er op wees, dat het toch zo moeilijk was om de denazificatie door te voeren, daar in de Russische zone de oud-nazies gewoon worden opgenomen in de partij der socialisten. Er zit geen lijn in, er moet meer eenheid in onze politiek komen(!)

Het is natuurlijk te verwachten, dat er wel een uitbarsting zal komen ter conferentie, nu zijn het alléén nog maar officiële beschuldigende woorden, zonder erupties. De onderlinge visites gaan door, doch wanneer zal het loskomen?

Truman kreeg zeer veel felicitatie telegrammen, de politiek van het isolationisme van Amerika, de fiasco politiek van Wilson schijnt voorbij, ofschoon men er nu niet zo happig op is, om soldaten te sturen. De generaal van de bezettingstroepen in Duitsland heeft echter al laten weten, dat hij geen mannetjes kan missen.

De voorzitter van de Verenigde landen kan niet veel doen, hij zou een buitengewone algemene vergadering moeden uitschrijven, doch heer Spaak van België heeft het thuis erg druk nu prins regent Charles hem benoemd heeft tot kabinetsformateur. Wat we voorspelden is uitgekomen de visite van minister Beel aan België moest natuurlijk worden uitgesteld.

Joliot Curie schreef dat de atomaire bom niet zo ingewikkeld in elkaar zit, (dat wordt dus nog gevaarlijk) en dat Frankrijk er ook wel van die bommetjes zou kunnen maken, doch alleen heeft het gebrek aan materiaal.

Onze Haven

De haven van Curaçao is een van de meest belangrijke welvaartsbronnen van Curaçao. Het was, om de haven dat de Hollanders naar Curaçao kwamen in het jaar 1634. Het is eigenlijk verwonderlijk, dat er nog nooit eens een vakkundige monographie is verschenen over onze haven. Er staat natuurlijk in de verschillende rapporten en jaarverslagen wel enkele gegevens over onze haven, doch een afgeronde studie van een vakman is er niet.

We wilden weten, hoe de plannen waren van Lith le Jeune, die verschillende pieren in het Schottegat had geprojecteerd, een plan zo groots, dat Curaçao er schatrijk bij geworden zou zijn, doch men durfde dertig jaar geleden een dergelijk grandioos plan niet. Er zou in die studie vreteld kunnen worden van de plannen van Koning Willem I t.o.z. van de mogelijkheden van een doorgraving van de Panama lengte, waarbij dan werd beschouwd, of er aan gedacht zou worden wat dit voor Curaçao wel zou kunnen betekenen. Toen het Panama Kanaal er eindelijk kwam, was de eerste journalist op Curaçao er bij op er op te wijzen, Pater Wahlen O.P. zag er onmiddellijk een nieuwe toekomst in.

Men kan er ook de lezing van de Vries over nalezen, die hij hield voor het algemeen Nederlands Verbond (een Bond waar men weinig van hoort de laatste jaren).

De politiek van het gouvernement kent men nog wel, en het resultaat daarvan is natuurlijk ook bekend. Heel deze studie zou meer licht werpen op de mogelijkheden, die onze haven biedt, en zou misschien ook meer interesse opwekken voor het uitwerken van nog nieuwe mogelijkheden.

De heren Goudriaan en Dresden hebben in hun welvaartsplan er ook over geschreven en laten uitkomen, hoe de politiek in de toekomst zou moeten zijn t.o.z. van de maatschappijen. Een zeer interessant onderwerp, zij wijzen onnutte concurrentie van de hand. De heren gaan niet verder op het onderwerp in, doch wat zij schrijven is zeer waardevol. We geven hier de text:

„Tot dusverre is van de rond 1000 m. kadelengte aan de St. Annabaai rond ¾ in handen van de Curaçao Harbour Corporation en ¼ van de K.N.S.M. Wanneer de nieuw te stichten kade volgens het plan Parera zou worden geëxploiteerd door de Overheid, is het niet onwaarschijnlijk, dat zich zekere tegenstellingen tussen de drie groepen zullen openbaren, welke men in het gemeenschappelijke belang van de Curaçaose haven beter kan vermijden.

Wij veroorloven ons daarom de suggestie, om de pier met toegangswegen enz., door de Overheid te doen bouwen, maar de kade-oppervlakte te verhuren aan een combinatie van de drie bovengenoemde groepen. Deze combinatie zou zich dus dienen te belasten met de bouw van loodsen, kranen enz., en met de exploitatie van deze handelsinrichtingen. Op deze wijze wordt in de bestaande concurrentieverhoudingen zo min mogelijk ingegrepen en het altijd aanwezige risico althans ten dele door de direct belanghebbenden gedragen. Een verdeling van het kapitaal en de zeggenschap in het gemengde havenbedrijf Curaçao in drie gelijke delen tussen de Overheid, de Curaçao Harbour Corp. en de K.N.S.M. lijkt ons de eenvoudigste oplossing, maar elke andere wijze van verdeling is aanvaardbaar, mits slechts niet één der drie partijen meer zeggenschap heeft dan de beide anderen tezamen. Het totaal benodigde kapitaal voor loodsen en kranen wordt door ons globaal geraamd op minder dan 1 millioen. Eventuele kranenrails en funderingsstroken zijn daarbij nog gerekend tot de bouw van een kade, welke, zoals boven aangegeven, geheel voor overheidsrekening zou geschieden.

Op deze wijze wordt een organisatie verkregen, welke aansluit bij die, welke in vele internationale havens in gebruik is en in de practijk proefhoudend is gebleken. Weliswaar geschieden dan de bouw en exploitatie van loodsen en kranen veelal door elke rederij, stuwadoor of expediteur afzonderlijk, maar wij geloven, dat de bizondere omstandigheden te Curaçao het wenselijk maken boven de vorm der individuele exploitatie die van het gemengde bedrijf te verkiezen. Evenals ten aanzien van de haven van Aruba opgemerkt, lijkt het ons ook hier een zaak van goed beleid, eerst tot aanbesteding over te gaan, nadat vooraf zekerheid is verkregen over de financiële medewerking der direct belanghebbenden bij de latere exploitatie."

(Welvaartsplan).

Soldaten houden de wacht in Griekenland.

NIEUWS VAN OVERAL

TRUMAN KRIJGT TELEGRAMMEN.

Truman op vacantie in Florida wacht daar de reactie af van zijn speech. Hij kreeg honderde telegrammen van allerlei individuelen. De perschef Charles Ross liet weten, dat de meeste een compliment inhielden voor Truman.

OLIE-NIEUWS.

De Premier van Syrië in Damascus heeft geweigerd toestemming te geven voor de grote pijpleiding die men door zijn land zou aanleggen. De Amerikanen zouden er 25 millioen dollar aan besteden. De senaat weigerde toestemming te geven voor een bedrag dat bestemd was om de Russen de materialen te verschaffen tot de opbouw van een olie-raffinaderij (Damascus, Washington, (AP) 13.3).

GOUVERNEUR IN WEST-INDIË VEROORDEELD.

De vice-admiraal Georges Robert, gouverneur over de Frans Westindische eilanden voor de Vichy-regering tijdens de laatste oorlog, is veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf. Ook werd hij gedegradeerd (Versailles, (AP) 14.3).

HERRIOT.

In de kamer viel de voorzitter Eduard Herriot den communisten aan. Zij brengen het democratische van de rijksinstellingen van Frankrijk in gevaar (Parijs, (AP) 14.3).

SPAAK CABINETSFORMATEUR.

Aneta meldt, dat de Minister van Buitenlandse Zaken van België, Spaak, benoemd is tot cabinetsformateur in opvolging van Huysmans (Aneta, 13.3).

FRANKRIJK.

De Franse geleerde Frederic Joliot Curie verklaarde, dat Frankrijk ook wel weet hoe men automaire bommen moet maken; hij durfde er bij te verklaren in een wetenschappelijk artikel, dat het principe van de atomaire bom eigenlijk heel eenvoudig is. Men kent in Frankrijk het geheim, doch men heeft niet het materiaal om zulke bommen te maken. Hij achtte het niet mogelijk, dat men het geheim zou kunnen bewaren voor buitenstaanders.

Er zijn nu ook Duitse geleerden bezig om de Russen te helpen dit geheim te achterhalen (Lake Success, (AP) 14.3).

TROEPEN NAAR GRIEKENLAND.

Welingelichte kringen delen mede, dat men in aansluiting op de rede van Truman er toe zou overgaan om een honderd duizend man naar Griekenland te sturen, daar men zelf niet over voldoende krachten beschikt om het land te verdedigen (New York, (AP) 13.3).

VISITE.

Marshall bracht een bezoek aan Bidault en aan Bevin meldt men uit Moskou (Moskou, (AP) 13.3).

NICOLAUS NOVIKOX.

De Russische gezant in Amerika Nicolaus Novikok vertrok per vliegtuig naar Moskou (New York, (AP) 13.3).

STEM UIT TURKIJE.

De Premier van Turkije verklaarde dat de verklaring van Truman hoop geeft op vrijheid voor de naties (Istanboel, (AP) 13.3).

ONS KONINKRIJK

PRINS BERNHARD ZAL BEDANKEN.

Hedenavond zal Prins Bernhard per radio een dankwoord zeggen tot hen, die hun gelukwensen hebben gestuurd bij de geboorte van Prinses Marijke (Aneta, 13.3).

VLIEGTUIG VERMIST.

Een Dakota-vliegtuig met 24 passagiers en een bemanning van twee koppen wordt vermist. Het vliegtuig vloog tussen Batavia en Bandoeng. Het Republikeins leger helpt mede aan een grondig onderzoek of het vliegtuig misschien een noodlanding heeft gemaakt (Aneta, 13.3).

CURAÇAO

KLACHTEN.

Inhoud van ingezonden stukken.

A. — Dat het een schande voor Curaçao is, dat er bij de Koningin Emma Brug een reservoir is van vuiligheid. (petroleum met daarin soms verrotte sinaasappelen etc.) zodat voor de voorbijgangers deze plaats in verband met onze passaat wind een gevaarlijke zone is geworden en de buschauffeurs die daar moeten parkeren benadeeld worden, de voetgangers die van de Punda komen en volgens aanwijzing rechts moeten houden een acrobatische toer is om die plaats te passeren zonder met oliespatjes besmeurd te worden.

B. — Dat bij de Gouvernements scholen aan de Punda zijde politie agenten geplaatst worden, om het verkeer te regelen als de scholen uitgaan. Dat dit niet het geval is bij de Katholieke scholen op Pietermaai waar ook duizend of meer kinderen aan hun lot worden overgelaten. Dat men niet moet wachten totdat de kalf verdronken is, om de put te dempen. Dat men reeds te beginnen met vandaag agenten naar die gevaarlijke plaatsen sturen teneinde de moeders thuis gerust te stellen.

C. — Dat des avonds na negen op de openbare wegen rond het Schottegat bijna geen enkele politie-agent te bespeuren is op het traject voorbij Wishi tot Berg Altena. Dat de politie-posten buiten de stad soms na elf uur reeds de deuren dicht doen om te gaan rusten.

BEZOEK.

Hedenmorgen zijn per vliegtuig aangekomen de heren Agostini, Directeur Burgerlijke Luchtvaart en St. Scott, vertegenwoordiger van de K.L.M. Beiden komen het nieuwe stationsgebouw op Hato bezichtigen.

GRATIFICATIE.

Overwegende dat gedurende het jaar 1946 door Mevrouw J. L. Maduro—Bakhuis en den Heer George Dammers voorbeeldig werk is verricht bij de inrichting van het Archief van het Hof van Justitie en dat het Hof binnen afzienbare tijd over een degelijk archief zal kunnen beschikken, heeft het den Gouverneur behaagd aen bovengenoemden een geldelijke gratificatie toe te staan.

VERENIGINGSNIEUWS.

— **St. Thomaskring:** Zondag, 23 Maart as. Passiezondag; recollectie op Barber.

— **K.S.C.:** Zondag, 16 Maart Opening voetbalcompetitie 1947.

— **Don Bosco:** Zondag 23 Maart Algemene Vergadering voor de leden.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Vrijdag 14 Maart te 18 uur Avondgebed en Sabbatwijding.

Zaterdag, 15 Maart te 8.30 uur Ochtenddienst; Schriftlezing: Exodus 35 tot en met 40 en Numeri 19; te 16 uur Jeugdbijeenkomst; te 18.30 uur Avondgebed.

ARUBA

DR. J. R. ARENDS.

Hierbij feliciteert de Redactie van „Dagblad Amigoe di Curaçao" Dr. Jacob Rudolf Arends van harte met zijn ambts-jubileum.

BASEBALL OP CURAÇAO.

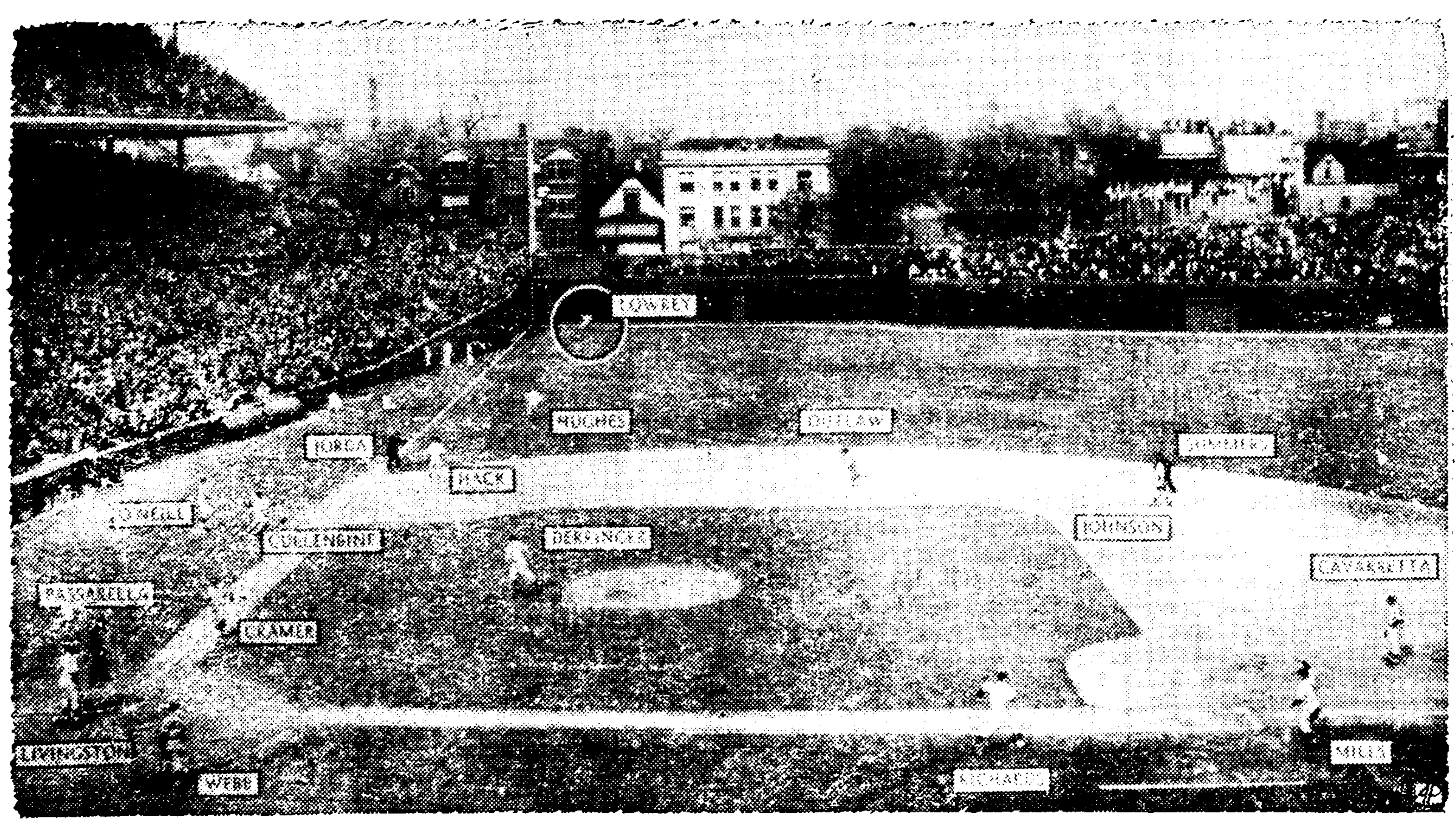
Tijdens de oorlog is de Amerikaanse tak van sport de baseball op Curaçao sterk vooruitgegaan. We zagen in die jaren verschillende wedstrijden tegen de Amerikanen tegen de Portorikijnen. Het spelpeil werd beter en bijna iedere Zondagmorgen kwam men naar het grote en mooi vlakke K.S.C.-terrein, om elkaar te bekampen, toch bleef het opvallend, dat de baseballsport eigenlijk maar weinig door de Curaçaoënaars zelf beoefend werd. De clubs, die er zijn, heten Deportivo Venezuela, Columbia en Quisqueya, welke namen reeds laten zien, dat het resp. Venezolanen, Columbianen en Dominicanen waren, die er in speelden. Een club met de reclame naam „Lucky Strike" had wel wat Curaçaoënaars. De jeugd deed ook een beetje aan baseball, soms ook softball zoals ook op Aruba, doch er kwam geen verdere vooruitgang.

Men luisterde wel veel naar de radio van Caracas op Zondagmorgen, er kwamen nog wat clubs met de namen van Caracas er in, doch de angst die men had tijdens de oorlog als zou „het zwaard van Damocles boven de voetbal van Curaçao hangen" bleek geheel ongegrond.

Het was maar een voorbijgaande liefhebberij. De Baseball vindt onder de Curaçaoënaars té weinig liefhebbers, om een volksspel te heten. Misschien duurt het spel hun te lang, misschien is het spel wat te onregelmatig?

Men moet spelen als de zon hoog aan de hemel staat en het spel is maar nu en dan actief bezig, „er gebeurt meer niet dan wel", zegt men.

De heetheid van onze buren maakte het spelen met hen ook niet erg gemakkelijk, er ontstonden enorme discussies, die schijnbaar geen einde zouden nemen, men schreeuwde als een oordeel en ging toch weer als vrienden naar huis. Dit was voor de Curaçaoënaars wel eens aardig om mee te maken, doch zelf hadden ze er maar weinig actief deel aan. Met spel laat zich bovendien niet gemakkelijk volgen, men moet de getallen kennen, iets waar voor men toch niet naar het veld komt. Men houdt meer van een gemakkelijk te begrijpen, actief spel, waar ieder ogenblik wat te beleven valt. De baseball-sport had een paar keer een vol veld, doch zal het nooit winnen van de voetbal op Curaçao.

BASE-BALL IN AMERIKA.

NEDERLAND

DOCHTERS VAN ST. DOMINICUS.

Men kent hier op onze eilanden Zusters Dominicanessen, zij werken op Aruba op de Bovenwinden en vroeger verdienden zij haar sporen op Curaçao in het weeshuis op Santa Rosa. Deze congregatie is meer dan 100 jaar oud.

In Nederland kent men naast deze Zusters Dominicanessen nog zeven andere groepen van Dominicanessen.

Er zijn de Zusters van Neerbosch, die ook schoolwerk hebben en die bovendien de missie van Java helpen. Deze congregatie bestaat het volgend jaar 100 jaar.

Er is in Nederland één klooster van de tweede orde, d.w.z. een klooster van Zusters die zich slechts voor het contemplatieve leven hebben teruggetrokken, haar klooster ligt te Marienthal bij Venlo.

Uit de aard der zaak is deze groep niet zo groot, en zal het nog wel lang duren voordat we hier op Curaçao een klooster krijgen van de tweede orde. Men kent op Trinidad een klooster van de tweede orde. De leden van dat convent zijn veelal Venezolanen.

Een vierde groep is de zeer specifieke groep van de Zusters van Bethanië het nevendoel van deze congregatie geeft aan deze Zusters een apart karakter. Dat nevendoel is „de reclassering van vrouwelijke personen, die haar hoogte punt vindt in de interne rehabilitatie".

Deze groep is door het uitzonderlinge werk een groep, die veel belangstelling ondervindt.

Een vijfde groep is de meer moderne vorm van de zgn. Zusters van Bethlehem uit Nijmegen. Zij nemen ook wel de gezinsvoogdij op zich, hun werk is echter veel breder. Ze zullen later ook missies op zich nemen.

Een zesde groep is het St. Catharina apostolaat, de zetel van deze groep uZsters is in de stad Zwolle. Voor haar heeft men bedoelt het zgn. maatschappelijke werk o.a. werkten zij met succes ter verbetering van drankzuchtige vrouwen.

In Venlo treft u tenslotte de zevende groep, nl. de Zuster die uitsluitend zich geroepen voelen voor de missie in Zuid-Afrika.

Daarnaast kent men de leden van de derde orde, die in de wereld blijven, van deze laatste groep zijn er ook enkele op Curaçao. Voor verdere kennismaking bestelle men het boek: „Dochters van St. Dominicus in Nederland" Nijmegen 1946.

WEL BEKOME HET U!

De strijd van de C.C.D. tegen het clandestien slachten van vee, die voornamelijk gericht is tegen het onttrekken van vlees aan een rechtvaardige distributie, is ook uit een ander oogpunt van groot belang. Bij de verschillende door deze dienst ingestelde onderzoeken inzake het frauduleus slachten en verhandelen van vlees, is namelijk gebleken, dat vele clandestiene slachters, hun gebrek aan gemeenschapsgevoel nog daargelaten, ook uit zedelijk en hygiënisch oogpunt op zeer laag peil staan. Zo werd o.a. vastgesteld, dat in de hoofdstad van één onzer provincies verscheidene dezer lieden aan venerische ziekten lijden. Voegt men hierbij de vaak stuitende omgeving, waarin het vee wordt geslacht, bv. in vuile varkenshokken, en de onhygiënische wijze van vervoer en bewaring, waarbij het vlees door vele handen gaat, dan is het niet aan twijfel onderhevig, dat zulk vlees een ernstige bedreiging vormt voor onze volksgezondheid.

Bij een slager te Leerdam namen controleurs van de C.C.D. een hoeveelheid vlees, vet en afval in beslag, waaronder twee stukken bedorven rundvlees waren. Di vlees, dat oorspronkelijk van een vrijbankverkoop afkomstig was en door den slager — volgens zijn verklaring — van een onbekende gekocht, vertoonde grote ettersgezwellen. De slager zeide, het vlees voor het maken van worst en zure zult te hebben willen gebruiken. De man is in verzekerde bewaring gesteld.

C.

Van Parijs (Juni 1946) — naar Moskou Maart (1947).

EEN VOORLOPIGE BALANS.

De Parijse conferentie is uiteen gegaan. Het is met een bedroefd hart, dat wij eens te meer gedwongen zijn te constateren, dat tijdens de conferentie bijna geen vooruitgang werd gemaakt en dat de tegenstellingen tussen de Westerse mogendheden en Sovjet-Rusland nog steeds zeer groot, ja zelfs van fundamentele aard blijken te zijn. Wel is de Russische tactiek aangenamer geworden: hier en daar is Molotov bereid geweest concessies te doen. Zodra echter een vitaal punt werd geraakt, was hij onbenaakbaar en intransigent. Men moet dus constateren, dat het gesprek tussen de grote mogendheden voor de zoveelste maal schipbreuk heeft geleden. Het enige verheugende teken is het feit, dat de conferentie op 14 Juni as. opnieuw bijeen zal komen, wat dus betekent, dat men van Russische zijde bevreesd is voor het algehele verbreken der besprekingen. Het gevaar voor een volledig isolement van de Sovjet-Unie wordt dus door Molotov en Stalin ingezien.

Het is daarom in zekere zin een goed teken, dat zij het contact met het Westen niet verloren willen laten gaan en dat zij althans naar buiten een mislukking, zoals die in September van de Londense conferentie van Vijf, niet meer aandurven. Want de Londense mislukking was van zuiver Russische makelij, aangezien deze conferentie afgezien van vele bovendien aanwezige mogelijke struikelblokken uiteenging, omdat de Russen het onjuist achtten, dat landen bij de besprekingen aanwezig zouden zijn, welke niet rechtstreeks bij de te bespreken onderwerpen waren betrokken.

Op welke punten heeft men tijdens het voorbije eerste gedeelte der Parijse conferentie wèl overeenstemming kunnen bereiken, afgezien dan van het toelaten van Frankrijk? Wij noemen het vredesverdrag met Finland, waarover trouwens nooit meningsverschillen aanwezig zijn geweest. Wij vermelden de verdeling der Italiaanse vloot, waar echter nog enige detailpunten opgehelderd zullen moeten worden. Wij noemen ook de vaststelling van de status van Transsylvannië (Zevenbergen), welk gebied Roemeens grondgebied reeds aan de Roemenen teruggegeven.

De feitelijke toestand werd dus slechts bekrachtigd, wat in Boedapest grote onrust heeft verwerkt. Minister-President Nagy wil zich dan ook bij dit besluit niet neerleggen, aangezien hem — volgens zijn zeggen — tijdens zijn onlangs besloten verblijf te Moskou van officiële Russische kant werd verzekerd, dat de status van Transsylvanië ten gunste van Hongarije veranderd zou worden. Nu echter de communisten in Roemenië een nog grotere invloed hebben dan in Hongarije (ofschoon daar door de Moskouse bril gezien door de Hongaarse kameraden ook goed werk wordt

NIKOLAI VASILIEVITSJ NOVIKOV.

Terug naar Moskou.

verricht), denkt men er in Moskou niet aan, om ten gunste van Hongarije op te treden en de Hongaarse diplomaat, die met een speciale nota van Nagy een bezoek zal brengen aan Parijs, zodra de vier ministers opnieuw zullen bijeenkomen, zal wel niet veel succes kunnen boeken.

Ook over Zuid-Tirol werd overeenstemming bereikt: de slechtste, die mogelijk was. Wij hebben hierover reeds twee weken geleden ons misnoegen te kennen gegeven. Thans schrijft ook de „Spectator", dat dit „een onrechtvaardig en betreurenswaardig" besluit genoemd moet worden.

Over de Italiaanse koloniën werd bijna overeenstemming bereikt. Op het laatste ogenblik echter stuitte ook dit af en bleek, dat er drie opvattingen zijn, nl. 1e. de Russisch-Franse opvatting, dat de Italianen zelf het beheer over de vroegere koloniën op zich zouden nemen. De Arabieren verzetten zich fel tegen dit voorstel. Wat Frankrijk betreft, wijst dit duidelijk op het feit, dat Bidault nauwe samenwerking met het Romaanse Italië en wellicht ook met een van Franco ontdaan Spanje voorstaat.

2e. Is er het Amerikaanse voorstel van een collectief trusteeship, dat op ons de meest practische indruk maakt. Tenslotte is er het Britse standpunt, dat Tripolitanië door de Italianen wil laten beheren, terwijl de Cyrenaica onder Brits trusteeship gesteld zou worden. Dit lijkt economisch gezien een onding, aangezien het uit Tripolitania en de Cyrenaica bestaande Libyë als een geheel dient te worden beschouwd en de economie door een deling van deze economische ruimte in gevaar zou worden gebracht.

Triëst is het tweede punt, waarover onder geen enkel beding overeenstemming kon worden bereikt. De Russen staan op het standpunt, dat Joegoslavië haven en achterland in bezit moet nemen en houden hier onwrikbaar aan vast. Wij zelf staan meer op het door de Amerikanen naar voren gebrachte standpunt dat vooral de haven van Triëste geinternationaliseerd dient te worden. De bevolking is nl. gemengd en bovendien overwegend Italiaans.

De Russen gaan echter van een zuiver machtsstandpunt uit en het is natuurlijk duidelijk, dat, wie Tito zag, Stalin denkt! In ieder geval is gebleken, dat over Triëst zeker geen overeenstemming te bereiken, indien de Westelijke Geallieerden niet zwichten. Van hen is echter niet meer te verwachten, dat zij een verderfelijke appeasementpolitiek zullen toepassen, slechts met de bedoeling, een bevredigend communiqué te kunnen uitgeven! Het vraagstuk Triëst kan men beschouwen als het kernprobleem van de Parijse conferentie.

De Italiaanse herstelbetalingen vormen eveneens nog een punt van discussie, ofschoon over dit onderwerp bijna volledige overeenstemming kon worden bereikt. De Russen weigeren echter het Britse standpunt te aanvaarden, dat men de Italiaanse vloot kan beschouwen als een gedeelte van de herstelbetaling. Zij verklaren, dat de vloot oorlogsbuit is. Doch dit lijkt ons geen principieel twistpunt.

De Dodekanesos-eilanden wilden de Westelijke Geallieerden aan Griekenland teruggeven. Dit is een zeer rechtvaardig besluit, aangezien de gehele bevolking dier eilanden Grieks is. De Sovjet-regering wist echter ook dit vooralsnog te verijdelen. Eerst op 15 Juni zal men hierover weer overleg plegen.

Zo is dan voorlopig niets anders bereikt dan een verandering der wapenstilstandsvoorwaarden voor Italië — een bedroevende voorlopige balans!

Over de Balkan-verdragen kon, afgezien van de reeds eerder genoemde magere resultaten, nog niets bereikt worden. — Het bespreken van verschillende vraagstukken werd door de Russen zelfs door een duidelijke weigering verhinderd: het internationale Donau-regiem, dat de Westelijke Geallieerden hersteld wilden zien (maar dat de Russen onder geen beding terug willen hebben, aangezien zij in de tussentijd samen met hun satellieten een doeltreffende controle in het gehele Donau-gebied hebben ingesteld) en de status van Oostenrijk.

Wat Duitsland betreft, bleek duidelijk het verschil van inzicht tussen Britten en Fransen: Bidault staat nog steeds op het classieke Franse standpunt der algehele afscheiding van het Ruhrgebied, terwijl de Engelsen thans een plan hebben opgesteld, dat zeer veel gelijkenis vertoont met het plan François Poncet, waarover wij weken geleden hebben geschreven en dat wij als een nuttige basis beschouwen voor besprekingen over de toekomst van het Ruhrgebied.

Thans willen ook de Engelsen uit Ruhrgebied en Rijnland een Duitse bondsstaat maken met doeltreffende geallieerde controle, waaraan ook **Nederland** zal deelnemen. Het is te hopen, dat men in dit opzicht overeenstemming zal bereiken en wij zijn **overtuigd van het feit, dat dit met** enige goede wil ook mogelijk is. Feitelijk heeft Frankrijk ter Parijse conferentie bijna altijd het standpunt der Anglo-Amerikanen gedeeld, tegelijkertijd pogende een bemiddelende houding aan te nemen, wat wij — wij herhalen het — als een aanwinst beschouwen en als een aan deze tijd aangepaste houding van de zo rijk aan tradities zijnde Franse diplomatie.

Of de tweede helft van Juni betere resultaten zal opleveren? Het staat vast, dat men van Westelijke kant niet van wijken wil weten. De Russen zijn soepeler geworden, maar slechts op minder belangrijke punten. De wereld is en blijft voorlopig verdeeld. Natuurlijk zou er onmiddellijk overeenstemming zijn te bereiken, wanneer er...... van Westelijke kant in ieder opzicht zou worden toegegeven. Dit zou een droevige oplossing zijn, geen wereld-, maar een Russische vrede.

Ofschoon de toekomst er niet al te hoopvol uit ziet, is te groot pessimisme zeker niet op zijn plaats. Wij moeten blijven hopen op een duurzame en rechtvaardige vrede. Wellicht zal de volgende maand toch een oplossing brengen!

E. K. L. M. Baumgarten.

BELGIË, VLAANDEREN EN WIJ.

Een rechtzetting.

Voor ons, Vlamingen, is het verheugend een kentering in de Nederlandse openbare opinie ten opzichte van ons vast te stellen. Heerste er in Nederland vroeger zoals Prof. Geyl opmerkte in zijn lezingen, die hij in België hield in het kader der wederzijdse culturele betrekkingen, een hautain meerderwaardigheidsgevoel t.o.v. de Vlamingen, nu is er meer interesse en begrip voor dezé volksgroep waar te nemen, die zich uit in een drang om de Vlaming te leren kennen en begrijpen.

Steller van vermeld artikel schreef terecht, dat dit voor de meeste Nederlanders neerkomt op een complete kennismaking en trachtte dan verder die kennismaking in te leiden door het karakteriseren der verscheidene strekkingen, die er in België zouden zijn.

De laatste jaren is hierin echter zoveel verandering gekomen, dat het voor een Nederlander, die vroeger goed op de hoogte was van de toestanden in ons land, nu onmogelijk is hiervan nog een juist beeld op te hangen, indien hij zich in de nieuwe toestanden niet heeft ingeleefd.

Dit is volgens mij dan ook de oorzaak, dat het artikel „België, Vlaanderen en Wij" een volkomen verkeerd beeld geeft van de toestand. Steller van dit artikel schijnt in de mening te verkeren, dat in het Vlaamse landsgedeelte niet homogeen Nederlands wordt gesproken. Hierin dwaalt hij, het aantal Vlaams-sprekenden bedraagt 100% van de bevolking, behalve in de grotere steden, waar een nauwelijks noemenswaardige minderheid Frans spreekt. Brussel is hier natuurlijk niet bij gerekend.

De Volksindeling, zoals de schrijver die maakte, was juist voor de tijd van Kardinaal Mercier. Maar nu gaat het niet meer op de Vlaamse bevolking onder te verdelen in Franskiljons en separatisten, evenmin als een soortgelijke groepering der Walen met de werkelijkheid overeenstemt.

De huidige verdeling heeft een louter politieke basis: links of rechts, met al de modulaties daarvan: van de meest bezadigde tot de meest extremistische.

Daar we, globaal genomen, kunnen zeggen dat Wallonië links en Vlaanderen rechts is, is de huidige splitsing tussen de beide landsgroepen meer een politieke dan een culturele quaestie.

De uiterst linkse kringen in Wallonië zijn separatistisch gezind, maar slechts de extreme elementen daarvan sturen aan op een aanhechting bij Frankrijk. Anderen willen Wallonië als een federale staat, nog anderen verlangen een autonoom Wallonië naast een autonoom Vlaanderen in een Belgisch staatsverband.

De schrijver van gewraakt artikel beweerde tevens, dat de verspreiders van de separatistische neigingen bij de Vlamingen achter slot en grendel worden gezet, en dat de Walen in alle gemoedsrust congressen kunnen houden in het openbaar en Ministers uitnodigen om daarbij tegenwoordig te zijn.

Dat is volkomen waar, al is de voorstelling er van glad verkeerd. Die Vlamingen werden niet achter slot en grendel gezet wegens hun separatistische neigingen, **maar wel wegens collaboratie en verraad.** Het zal niemand verwonderen, dat de verraders juist te vinden waren in de separatistische Vlaamse kringen, die reeds vóór de oorlog hun sympathie voor de Germaanse staat niet onder stoelen of banken staken. **Maar zolang Duitsland geen vijandig land was, werd ook de Vlamingen het recht gelaten om zich in het openbaar tegen België uit te spreken ten voordele van de Germaanse staat.**

Na de vernietiging van Duitsland en het ondubbelzinnige verraad der Vlaamse-separatistenleiders, is het separatisme in Vlaanderen een overwonnen standpunt en kan nog ten hoogste latent aanwezig zijn.

Dat het Vlaamse rechtsherstel alleen theoretisch is, komt eveneens niet met de waarheid overeen. Het is een feit. Al wordt hier en daar in zeer beperkte en doorgaans niet officiële kringen het Vlaamse nog achteruitgesteld, reeds zien we ook het tegenovergestelde: **in sommige officiële diensten bekleden de Vlamingen de meerderheid, en worden — quaestie van revanche? — de Walen achteruitgesteld.** Dit is, behalve een gevolg van de door de Vlamingen gewonnen taalstrijd, ook een logisch voortvloeisel uit de bevolkingstoeneming der Vlaamse provincies en de daling van het bevolkingscijfer in Wallonië.

Waar de schrijver van „België, Vlaanderen en Wij" het heeft over de Franse kanselredenen, slaat hij weer de bal glad mis. Ik schrijf dit van uit de aartsbisschoppelijke stad Mechelen.

Er is hier geen enkele kerk waar een Frans sermoen wordt gehouden. Dit is zo in gans het Vlaamse land. Wat meer is: in Wallonië heeft men dorpen, waar zich Vlaamse nederzettingen bevinden en waar in het Vlaams wordt gepredikt.

Als er, twintig jaar terug, in een katholiek college of klein seminarie een student Vlaams durfde spreken of schrijven, werd hij daarvoor gestraft. Nu is het geen zeldzaamheid aan de gevel van die gestichten een Vlaamseleeuwenvlag te zien prijken en er Vlaamse strijdliederen te horen zingen.

Bij deze woorden is mijn enige bedoeling geweest enkele misverstanden, die door het gewraakte artikel zouden kunnen ontstaan zijn, uit de weg te ruimen en aldus het mijne bij te dragen tot een gezonde verstandhouding tussen Nederland en ons.

RICH. TURF Jr.

WORDT LINGGADJATI NIET GETEKEND?

Indrukken van Prof. Romme.

Op Schiphol zijn in de Zaterdagmiddag geweldige sneeuwschuivers doende de banen vrij te maken. Series vrachtauto's rijden af en aan om de sneeuwmassa's weg te voeren. Een heldere zon schijnt over de witte vlakte, maar als het Indië-vliegtuig rond vier uur gaat landen, begint er weer sneeuw te vallen. En zo komt prof. C. P. M. Romme na een reis door onze tropische gewesten, in een door koude verstard vaderland thuis.

Een K.L.M.-autobus rijdt naar de Skymaster 201 om de passagiers naar de douaneloods te brengen.

Voordat de douane met haar werk begint, hebben wij even tijd om met den fractie-leider der K.V.P. te praten over de indrukken, die hij opdeed.

„Een mooi land hoor", zegt prof. Romme spontaan, „en een mooie reis gehad. Wel heel erg druk geweest, veel ontmoetingen en besprekingen."

„Heeft u veel contact gehad met de republiek, u is toch uitgenodigd er een bezoek te komen brengen?"

„Ik heb gelezen dat men mij tot twee keer toe uitgenodigd heeft, maar mij heeft geen enkele uitnodiging bereikt, ik weet van niets. Met de republiek als zodanig heb ik dan ook geen contact gehad, wel met vooraanstaande personen uit republikeinse kringen. Het is mij niet gelukt den heer Kasimo van de P.K.R.I., de Indonesische Katholieke partij, te ontmoeten. Van het K.N.I.P., het Indonesische parlement weet ik niets, de zitting daarvan is tijdens mijn thuisreis gehouden."

„Hoe denkt men in Indië over de kansen van Linggadjati?"

De meningen over al dan niet aannemen daarvan liepen steeds uiteen, maar de jongste mening schijnt te zijn, dat er niet getekend zal worden. Eén ding is mij zeer duidelijk geworden: Nederland ligt erg ver van Indonesië en Indonesië erg ver van Nederland. De voorlichting over en weer laat veel te wensen over.

De vragen gaan snel achter elkaar en er wordt snel en onbevangen op geantwoord. Waarom dan niet gevraagd naar het kernpunt: „Wat zijn nu uw indrukken over de overeenkomst van Linggadjati?"

Direct en haast enthousiast komt het antwoord: Mijn indruk ten opzichte van Linggadjati is, dat deze overeenkomst inderdaad de oplossing moet en kan brengen. Ten eerste is de handreiking aan de gevoelens van de Indonesiërs inderdaad goed, en ten tweede is het element van duurzame samenwerking belangrijk, vooral ook voor de Indonesische volkeren. Overigens is het mij duidelijk geworden, dat men de begrippen nationalisme en republiek vooral niet moet verwarren, want zij dekken elkaar zeer vaak niet. Anderzijds is het belangrijk als men opmerkt dat in die streken, waar men bepaaldelijk niet voor de republiek is, in Linggadjati toch het symbool ziet van de toekomstige samenwerking, van de verwerkelijking van de Koninklijke Boodschap. Men kan dan ook zeggen dat nationalisme en Linggadjati twee begrippen zijn, die elkaar wel tamelijk dekken. Uit alles blijkt, dat deze overeenkomst in ieder geval een goede werkbasis is. Dat wordt ook erkend door die bewegingen, die zich van de republiek willen afscheiden. Wat de kracht van dergelijke bewegingen is, vermag ik niet te zeggen.

„En uw mening over de republiek?"

In de republiek is tweeërlei macht, nl. civiele en militaire. Ik heb niet altijd de indruk dat die twee elkaar dekken, maar beide staan achter Soekarno.

Dan moeten de koffers geopend worden en is het gesprek voorbij.

Ter begroeting van prof. Romme waren o.m. aanwezig, de heer Hans Hermans, als vertegenwoordiger van minister Beel, pater dr. S. Stokman O.F.M. en de heer Th. Koersen, leden der Tweede Kamer, de heren dr. L. Albering en S. B. Gras, namens het partijbestuur van de K.V.P.

M. s. B.

Conferentie van Montreal

Redevoeringen van Mr. Joekes

Maandag 3 Maart 1947.

Indrukken van de jongste Internationale Arbeids Conferentie.

Waarde luisteraars in West-Indië.

In de serie voordrachten over sociale onderwerpen mag ik tot u spreken over de Internationale Arbeids Conferentie, die in September/October van het vorige jaar te Montréal in Canada gehouden is.

De omstandigheid, dat dit de 29ste conferentie van die aard was, wijst er reeds op, dat de Internationale Arbeids-organisatie reeds voor de laatste wereld-oorlog bestond. Zij werd na de eerste wereld-oorlog in het leven geroepen als een nagenoeg zelfstandige dochter-instelling van de Volkenbond, van welke zij niettemin in zekere mate afhankelijk was, doordat de Volkenbond de begrotingen van de Arbeids organisatie vaststelde. De Volkenbond heeft de schok van de laatste wereld-oorlog niet overleefd, de nationale Arbeids-Bureau — bij het haastige tempo van deze tijd in de Engels-sprekende landen veelal aangeduid met de letters I. L. (International Labour Office) — dat te Génève was gevestigd, op de Noordelijke oever van het prachtige lac Léman, werd gedurende de oorlog tijdelijk overgebracht naar Montréal in Canada, het land, dat ook aan Prinses Juliana en haar kinderen zo gewaardeerde gastvrijheid verleende.

Het Arbeids Bureau kon aldus gedurende de oorlogsjaren blijven functioneren. Tijdens de oorlog worden zelfs een tweetal Internationale Arbeids Conferenties, de laatste te Philadelphia, gehouden. Onmiddellijk na de oorlog werd de activiteit voortgezet en worden achtereenvolgens conferenties te Parijs (in October 1945) te Seattle (over arbeidsvoorwaarden voor zeelieden) en laatstelijk te Montréal gehouden.

De Arbeids-conferenties onderscheiden zich, wat de samenstelling van de delegaties betreft, van alle andere internationale conferenties, doordat volgens het statuut van de organisatie naast twee gedelegeerden van de regeringen der aangesloten landen, in de delegaties zitting hebben een vertegenwoordiger van de werkgevers en een vertegenwoordiger van de arbeiders — aangewezen op voordracht van de belangrijkste organisaties van werkgevers en van arbeiders — welke gedelegeerden stemrecht hebben, op dezelfde voet als de regerings-afgevaardigden: een waardevolle erkenning van de georganiseerde groepen, werkzaam in het bedrijfsleven.

Op de conferentie te Montréal waren 46 landen vertegenwoordigd, in totaal door ruim 400 afgevaardigden en technische raadslieden. Uiteraard ontbraken Duitsland, Japan en Spanje. Maar ook Rusland heeft zich sinds de oorlog van de organisatie afzijdig gehouden, hetgeen te betreuren is en te meer opvalt, omdat de Unie van Sovjet-Republieken wel deelneemt aan de Organisatie der Verenigde Naties.

Was de Internationale Arbeids Organisatie oorspronkelijk volgens haar statuut een dochterorganisatie van de volkenbond, thans word bij een overeenkomst de verhouding geregeld tussen de Arbeids-Organisatie en de Verenigde Naties, volgens welke de eerstgenoemde wordt erkend als een z.g. „specilises agency", welke op sociaal gebied samenwerkt met de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties.

Het doel van de Arbeids-Organisatie is: op het zo uitgebreide en veelzijdige terrein van het sociale leven regelen te stellen, teneinde te bevorderen, dat de werkers in de verschillende bedrijven en beroepen bestaans-zekerheid hebben en onder behoorlijke sociale voorwaarden hun arbeid verrichten. Daartoe hebben de achtereenvolgende Conferenties, na zorgvuldige voorbereidingen na raadpleging van de regeringen van de aangesloten landen, een aantal verdragen opgesteld.

Deze treden niet automatisch in werking, doch de regeringen zijn verplicht de verdragen aan de volks - vertegenwoordiging voor te leggen. De verdragen krijgen eerst bindende kracht, wanneer de volksvertegenwoordiging daaraan haar goedkeuring heeft gehecht en de Regering vervolgens het verdrag heeft bekrachtigd. Het aantal ratificaties laat nog veel te wensen over. Nederland heeft van het 70-tal door de Arbeids-conferenties vastgestelde verdragen er thans 23 geratificeerd, een aantal dat naar ik hoop spoedig vergroot zal worden.

Ten aanzien van onderwerpen, welke zich nog niet lenen voor een bindende regeling in de vorm van een verdrag, kan de Arbeids-conferentie aanbevelingen opstellen, welke de regeringen van de aangesloten landen eveneens aan de volks - vertegenwoordiging moeten voorleggen. Hoewel zij niet bindend zijn, kan van de aanbevelingen een stimulerende invloed uitgaan.

Teneinde de drang op de regeringen van de aangesloten landen tot bekrachtiging van de verdragen te versterken, heeft de Conferentie van Montréal in het statuut van de Organisatie een wijziging gebracht, als gevolg waarvan de regeringen verplicht zullen zijn — in tegenstelling tot vroeger — in geval een verdrag niet wordt aanvaard, daarvan mededeling te doen aan den Directeur Generaal van het Internationaal Arbeids Bureau, onder vermelding van de redenen, waarom het verdrag niet werd aanvaard en zullen zij het Bureau in volgende jaren regelmatig op de hoogte moeten houden van de stand van de wetgeving in het eigen land met de betrekking tot het onderwerp in het verdrag geregeld. Aldus kan van de zijde der Internationale Organisatie toezicht worden gehouden op de ontwikkeling van de sociale voorzieningen in de verschillende landen en voor zoveel nodig daarover een oordeel worden uitgesproken, teneinde de activiteit te bevorderen.

Hoe dringend nodig het is, dat de bestaans- en arbeidsvoorwaarden voor de grote groepen van werkers op een behoorlijk peil worden gebracht en de handhaving ervan wordt verzekerd, blijkt uit de sociale onrust, zich uitende in stakingen en de daaruit voortkomende verstoringen van het economische leven, die zich in tal van landen, onder meer in Amerika, voordoen.

De wereld zal, zolang op sociaal gebied geen bevredigende toestand is verkregen, niet tot rust en tot vrede kunnen komen.

Het werk van de Internationale Arbeids-Organisatie is voor de bevordering van betere sociale toestanden en verhoudingen in het verleden reeds van betekenis geweest en kan het in de toekomst in nog meerdere mate zijn.

Bij deze inleiding moet ik het voor vandaag laten. De volgende maal zal ik u enige nadere mededelingen doen over enige belangrijke vraagstukken — met betrekking tot de bescherming van kinderen en jeugdige personen in het arbeidsproces en de sociale normen in niet-zelfstandige gebieden — welke op de conferentie te Montréal werden behandeld.

Goede avond luisteraars.

Woensdag, 5 Maart 1947.

Indrukken van de jongste Internationale Arbeids Conferentie.

Waarde Luisteraars in West-Indië,

De vorige maal heb ik u het één en ander verteld over de Internationale Arbeids Organisatie en over het verhandelde op de 29ste Arbeids Conferentie, die in September/October van verleden jaar te Montréal werd gehouden.

Behalve de overeenkomst met de Verenigde Naties en de wijzigingen van het statuut der Organisatie, waarvan ik toen heb gesproken, heeft de Conferentie drie verdragen aangenomen ter bescherming van kinderen en jeugdige personen in het arbeidsproces.

Twee van deze verdragen betreffen de verplichting om kinderen beneden de 18 jaren, voordat zij te werk worden gesteld, geneeskundig te doen onderzoeken om te kunnen vaststellen of zij voor de arbeid lichamelijk geschikt zijn. Tot het 18e jaar moet elk jaar herhaling van het geneeskundig onderzoek plaats hebben. Bij werkzaamheden, die schadelijk voor de gezondheid zijn, moet dit onderzoek jaarlijks plaats hebben tot het 21ste jaar. Dit onderwerp werd in twee verdragen geregeld, één voor de industrie en één voor niet-industriële bedrijven. Dit is gedaan om te voorkomen, dat landen, die tegen één van de twee regelingen bezwaar hebben, in het biezonder tegen het verplichte geneeskundig onderzoek van kinderen in niet-industriële bedrijven — waarover minder eenstemmigheid bestaat dan ten aanzien van zodanig onderzoek voor industriële bedrijven — op grond daarvan de gehele regeling zouden afwijzen. Bovendien is er in het verdrag voor niet-industriële bedrijven een uitzondering opgenomen voor familie-bedrijfjes, welke niet voorkomt in het verdrag voor de arbeid van kinderen in de industrie.

In het derde verdrag worden regels gesteld tot beperking van nachtarbeid van kinderen en jeugdige personen in niet-industriële bedrijven. Een verdrag tot verbod van zodanige arbeid in de industrie is reeds jaren geleden tot stand gekomen. Voor kinderen onder de 14 jaar en voor hen, die boven die leeftijd nog leerplichtig zijn, is nachtarbeid verbonden en moet de rust tussen twee dagen ten minste 14 uur bedragen. Ook voor kinderen boven de 14, maar beneden 18 jaar en niet meer leerplichtig, is nachtarbeid verboden en moet de rustperiode ten minste 12 aaneengesloten uren omvatten. Voor bepaalde gevallen, b.v. voor het optreden van kinderen bij kunstuitvoeringen, kan uitzondering worden toegestaan, onder goedkeuring van de Arbeids Inspectie. Hoewel tegen deze bepaling terecht ernstig bezwaar werd gemaakt, werd zij door de conferentie toch aangenomen, teneinde het verdrag voor een aantal landen, waarin men zodanige uitzonderingen nodig acht, aannemelijk te maken.

Deze drie verdragen waren op de Arbeids-conferentie te Parijs in 1945 reeds in eerste lezing behandeld. Zij werden thans in tweede lezing definitief aangenomen en zullen dus in alle aangesloten landen door de regeringen aan de volksvertegenwoordiging moeten worden voorgelegd.

Alsmede het belangrijkste onderwerp, dat de Conferentie behandelde, betrof de sociale politiek in niet-zelfstandige gebieden (non-selfgoverning of non-metropolitan territories). De Conferentie nam te dien aanzien in eerste lezing drie ontwerp-verdragen aan, welke op de volgende in Juni van dit jaar te Génève te houden Conferentie, in tweede lezing zullen worden behandeld.

Als algemeen beginsel staat in het eerste ontwerp voorop, dat elke politiek der moederlanden moet zijn gericht op het welzijn en de ontwikkeling van de volken der onder hun zorg staande gebieden.

Als practische middelen worden daartoe aangegeven: het beschikbaar stellen van kapitaal, hetzij van overheidsweg, hetzij door particulieren, en van technische hulp. Voor Suriname dringt zich daarbij op de gedachte aan het aanhangige plan voor de instelling van een welvaartsfonds; voor Curaçao aan de Curacaose Petroleum Industrie Maatschappij met haar uitgebreide inrichtingen en omvangrijk personeel, van zo overwegend belang voor het economisch peil van het eiland Curacao. Voorts worden als middelen o.m. genoemd: het verbeteren van de gezondheidstoestand van de huisvesting en de voeding. Als eis wordt gesteld, dat de bevolking der niet zelfstandige gebieden in staat moet worden gesteld zelf mee te werken aan de voorbereiding en uitvoering van de betreffende maatregelen.

Discriminatie, bij de tewerkstelling en de beloning wordt veroordeeld. Aangedrongen wordt op verbetering van het onderwijs, van vakopleiding en van het leerlingwezen. De rechtspositie van de vrouw wordt erkend; het recht van vereniging, de regeling van arbeidsgeschillen en de instelling van een arbeidsinspectie, waar deze nog niet bestaat, noodzakelijk geacht.

Het tweede ontwerp noemt een aantal reeds vroeger voor zelfstandige landen aangenomen arbeids-verdragen, welke nu ook voor niet-zelfstandige gebieden voor zoveel mogelijk zullen worden toegepast. Zij betreffen o.a. verbod van nachtarbeid van vrouwen en van jeugdige personen, geneeskundig onderzoek van jeugdige personen voor toelating tot arbeid op zee, een wekelijkse rustdag in de industrie, gelijkheid van behandeling voor de ongevallen-verzekering van vreemdelingen met arbeiders van de eigen nationaliteit, en de minimum-leeftijd voor arbeid op zee en in de industrie.

Het derde ontwerp-verdrag regelt de maximum-duur van arbeids-contracten in niet-zelfstandige gebieden.

De Nederlandse regerings-delegatie heeft in de plenaire zitting van de Conferentie verklaard, bij monde van Dr. Blom, oud-directeur van Justitie te Batavia, dat zij gaarne haar stem aan alle drie ontwerpen zou geven. Als deze verdragen op de volgende Conferentie in tweede lezing worden aangenomen — waarover twee derde meerderheid van stemmen vereist is — zullen zij volgens onze constitutie, voordat zij aan het oordeel van de Staten-Generaal worden onderworpen, eerst worden voorgelegd aan de vertegenwoordigende lichamen van de betrokken gebieden: in Suriname en Curaçao dus aan de Staten. Ik veronderstel, dat deze verdragen alsdan in Uw vertegenwoordigende Colleges de belangstelling en steun zullen vinden, die er toe kan leiden, dat de verdragen door de Nederlandse volksvertegenwoordiging worden goedgekeurd en door de Regering bekrachtigd ten bate van de verdere ontwikkeling van Suriname en van de eilanden in de Caraïbische Zee.

In de hoop U hiermede enige indrukken te hebben gegeven van de laatste Internationale Arbeids Conferentie en de resultaten ervan, neem ik afscheid van U met een woord van dank voor Uw aandacht.

Het Apostolisch Vicariaat der Kleine Soenda-Eilanden tijdens de Oorlog

De komst van de Japanse Kerkvoogden is een grote zegen geweest voor Flores. Aan hun krachtig optreden is het te danken, dat vele voor de Missie funeste verordeningen niet zijn uitgevaardigd of weer zijn ingetrokken. Altijd stonden zij op de bres, waar het de belangen van de Missie gold. Veel in geslag genomen goederen zijn door hun bemiddeling weer teruggegeven. Eenmaal hebben zij ook enkele Paters, die op een valse aanklacht waren gevangen genomen, bevrijd. Omwille van hen zijn ook Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Leven en de overige Missionarissen over het algemeen met eerbied behandeld. Vooral de Japanse Bisschop werd dan ook door allen als een vroom en heilig man beschouwd.

In het voorjaar 1944 bezocht hij van Flores uit de geïnterneerde Missionarissen in Paré-Paré. Zijn plan was, te proberen er enkele Priesters voor de zielzorg vrij te krijgen, wat hem echter niet is gelukt. Slechts een onderhoud van een half uur werd hem toegestaan met Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Pessers, Apostolisch Vicarius van Timor, Rev. Pater J. Bouma, Regionaal van Flores, en nog een Missionaris, die zijn bezoek natuurlijk zeer op prijs hebben gesteld.

Intussen was het Maoemere-gebied (Oost-Flores) een druk centrum van militaire activiteit geworden. Het lag schijnbaar in de bedoeling van de Japanners, ook van hieruit een aanval op Australië voor te bereiden. Meer dan 2000 Nederlandse krijgsgevangenen waren er te werk gesteld, om vliegvelden aan te leggen. Het was aan de Noordamerikanen echter niet ontgaan en in Juli werd de plaats Maoemere zodanig gebombardeerd, dat alle missiegebouwen totaal werden vernield. Enkele maanden later volgde een zware luchtaanval op Endeh, waarbij de kathedraal geheel is uitgebrand; ook enige bijgebouwen brandden af, of leden grote schade.

De bombardementen hielden aan met het gevolg, dat de Missionarissen door de Japanners gedwongen werden, zich uit dit gebied terug te trekken. Nog nooit was het hun gelukt, met Nederlandse gevangenen in contact te komen; het was hen zelfs op doodstraf verboden.

De toestand onder de gevangenen moet zeer erg zijn geweest, daar enkele honderden van hen aan malaria en dysentherie zijn gestorven; zij liggen op het grondgebied der Missie begraven. Toch hebben zij veel steun ondervonden van de bevolking. Na de bevrijding zond een der Nederlandse soldaten hierover een brief aan den Missie-overste, waaraan wij het volgende ontlenen:

„Ik gevoel mij verplicht U te berichten, hoe wij over Flores denken. Op 10 Mei 1943 zijn wij met 1200 Nederlanders te Maoemere aangekomen. Door het grote aantal zieken (1200) werden twee kampen betrokken, één te Maoemere zelf en één enkele kilometers verder. Onmiddellijk bij aankomst bleek, dat de bevolking ons welgezind was. Daar wij met onze zieken geen al te beste indruk maakten, werden ons direct klappers, vis, vlees en vruchten aangeboden. Later kon dit tegen zeer lage prijzen gekocht worden.

Al heel spoedig verbood de Jap het rechtstreeks contact met de bevolking en was er slechts gelegenheid, om aan de poorten van de kampen centraal in te kopen. Ook hier was de bevolking zeer hulpvaardig en vriendelijk. De Jap begon echter steeds ruwer op te treden. Menigmaal zagen wij de verkopers een pak slaag oplopen. Door de gele bewakers werden de prijzen opgedreven, totdat de verkoop geheel gestaakt werd. Contact met de bevolking is er echter altijd geweest.

In later tijd werkten wij dieper het binnenland in bij de zandgraverijen voor de vliegvelden: In die tijd hadden velen van ons persoonlijk relaties met de bevolking.

Bij al deze ontmoetingen is het ons opgevallen, hoe verknocht de bevolking was aan zijn Priesters en Religieuzen en aan het Nederlandse Gezag.

Een ontroerend geval herinner ik me op 31 Augustus. 1943, toen wij een korfje langs de weg vonden met levensmiddelen, waarin een in Nederlands gesteld briefje lag met een heilwens voor de Koningin, en of wij in het kamp a.u.b. wilden bidden voor de Priesters van Flores.

Dit briefje werd 's avonds clandestien in alle barakken voorgelezen en ik weet zeker, dat die avond door vele Katholieken, die in het kamp waren, voor U is gebeden.

Verder was er een periode, dat op een nieuw vliegveld Florinese meisjes te werk werden gesteld. Sommige krijgsgevangenen bewaren nu nog de rozenkransen, die zij toen ten geschenke kregen, en hebben prettige herinneringen aan de kleine attenties (vruchten met suiker), die de dames op slinkse wijze bewezen. Ook onze kamparts, Dokter...... verzekerde mij nog onlangs, dat hij nu pas begreep, wat de Missie op Flores betekende. In deze tijden van verwording en teleurstelling hoop ik, dat deze mededelingen U zullen troosten en vertrouwen geven voor de toekomst."

In Juni 1945 werd definitief besloten, dat alle buitenlandse Missionarissen geïnterneerd zouden worden. Hieraan kon ook de Japanse Bisschop niets veranderen. Was het aanvankelijk plan, hen van Flores weg te voeren, gebrek aan vervoermiddelen enerzijds en de bemiddeling van Mons. Yamagoechi anderzijds hebben dit verhinderd, zodat zij in het Kleinseminarie te Toda-Beloe mochten blijven. De Japanse Bisschop nam inmiddels het bestuur der Missie te Endeh over. Voor de Missionarissen bleven deze laatste weken van internering een zeer onzekere tijd. Het duurde gelukkig niet lang. Op 29 Augustus kwam Mons. Yamagoechi hen het blijde nieuws mededelen, dat de oorlog geëindigd was en bevrijdde hen uit hun gevangenschap.

Tot besluit een kort overzicht van de verliezen. In het geheel verloor de Floresmissie in de oorlog 22 Paters en 6 Broeders. Wat de materiële schade betreft, zijn 4 grote kerken vernield, waaronder de kathedraal van Endeh. Van de overige missiegebouwen zoals seminaries, scholen, pastories en werkplaatsen werden enkele door bommen beschadigd, maar de meeste door de Japanners geplunderd. In geestelijk opzicht hebben de Christenen van Flores zich kranig gehouden.

Natuurlijk heeft bij meerderen de godsdienst geleden. Zo heeft tengevolge van de ongeregelde toestand de Zondagsheiliging aan betekenis verloren, ook is menigeen bezweken aan veelwijverij, die door de Japanners werd gepropageerd. In vele gevallen is dit thans alweer in orde gebracht. Het Geloof is zeker goed behouden gebleven en daarvoor is de Floresmissie God van harte dankbaar!

VAN EN VOOR DE VROUW

Lectuur

P. Bourget beweert: „Ieder onzer moet erkennen, dat hij niet geheel dezelfde zou zijn geweest, had hij niet dit of dat boek gelezen."

Een boek, een tijdschrift, een krant, alle laten ze iets achter in onze geest.

Laatst zeide iemand spottend, dat vele vrouwen hier niet eens drie boeken per jaar lezen! Daarentegen ken ik vrouwen, die ten minste drie per week lezen behalve kranten, periodieken enz.

Waarom lezen wij? Natuurlijk om iets te leren of als ontspanning. Het is werkelijk jammer dat er vrouwen zijn, die practische opvoerende boeken verachten. Toch hebben wij ze nodig voor onze ontwikkeling. Er zijn zoveel goede, mooie, boeiende boeken, waarvan het lezen ons „rijker" maakt, bv. levensbeschrijvingen van grote karakters, geschiedkundige verhalen e.d.

Als wij lezen met het doel iets te leren, kunnen we niet over de inhoud heenvliegen. Het is prettig en nuttig om dan ook aantekeningen te maken: wat men geschreven heeft, vergeet men niet gauw.

Eigenaardig is het, dat wij, Katholieke vrouwen, zo goed als nooit een godsdienstig boek lezen. „Te saai", luidt het dan.

Inderdaad, er zijn godsdienstige boeken, die heel veel eisen van ons geduld, die bovendien zoetsappig en langdradig zijn. Maar daarnaast hebben wij werkelijk prachtige werken! Het zou al te gek zijn als we juist van onze godsdienst zo bitter weinig afwisten.

Kennen we bv. het heel eenvoudig, maar daarom juist zo fijn, boekje „Aan de zonnige kant" van Dr. de Vreese? De mooie boeken van Emil Fiedler, „Rijker leven" van P. Plus, en dan ook het klein, maar leerzaam boekje van Faszbinder „In volle bloei". Als wij niet veel afweten van de Liturgie, dan kunnen we onze kennis verrijken door bv. die Lux-nummers door te lezen, waarin Dr. Hartog daarover zo heerlijk, zo duidelijk geschreven heeft (zie Lux Januari-Februari 1944). We zijn nu in de Vasten en willen graag iets moois, iets degelijks lezen over het Lijden van Christus. Wij zullen niet gauw iets mooiers daarover kunnen lezen dan „Het brandende braambosch" (Lux, Maart-April 1944).

Gedurende de oorlogsjaren waren we alleen maar aangewezen op Engelse en Amerikaanse lectuur. Nu kunnen we weer boeken uit Holland krijgen, laten we er een dankbaar gebruik van maken!

Lezen is een zeer moeilijke kunst. Boeken zijn er in overvloed, de kunst is nu om een juiste greep te doen. Onze leuze moet zijn om geen goede boeken te lezen...... maar om slects heel goede boeken te lezen! Niet de boeken met een algemene goede strekking, maar slechts die, welke opbouwende waarde hebben! Het vele lezen van goedkope romans bederft de goede smaak en geeft een verkeerde kijk op het leven.

De gevolgen van het lezen van slechte boeken, tijdschriften etc., behoeven wij niet eens te beschrijven: we zijn er van overtuigd, dat één slecht boek in staat is om een reine ziel te bezoedelen...... soms voor altijd!

Goede boeken zijn werkelijk goede vrienden! Vrienden, die ons troosten kunnen, die ons opbeuren, die ons trouw ter zijde staan om ons te helpen in ogenblikken van twijfel, van moedeloosheid.

Het is een feit — we zullen het niet ontkennen — dat wij, vrouwen, nieuwsgierig zijn. Goddank wordt dit, op het lezen toegepast, „weetgierig" genoemd......... Als deze „weetgierigheid" bij het lezen goed geleid wordt, dan zal onze kennis omvangrijker worden, en krijgen we op velerlei punten een heldere blik. Maar daarom is de voornaamste vrucht van het lezen, dat we het doel van het boek begrijpen. Te wenen met de heldin van het boek, of verliefd te raken op den held... kenmerkt gebrek aan diepte van het zieleleven. We moeten ons nooit te veel door het boek laten meeslepen.

Jammer dat vele zg. „Mode[rne] lectuur" erg arm aandoet. Da[ar]om moeten we ons ook niet w[e]nen aan de mening „als het m[aar] modern is, is het ook wel goe[d]".

De inhoud van vele boeken, [d]ie uiterst modern willen zijn, b[e]staat uit gezochte verfijni[ng], nieuwe vormen, een overprikk[eld] zinnelijk onderwerp, maar de [o]rechte drang naar geluk, na[ar] God dus, die werkelijk heel [e]en mensenhart doorhuivert, wo[rdt] opzettelijk vermeden. Waarom?

Wil een boek mooi zijn, zo[als] er Goddank vele zijn, dan m[oet] het wáár zijn, dan moet het [e]iets mededelen, iets dat — h[oe] eenvoudig ook — eerlijk, opre[cht] juist is.

Soms kunnen we aan de ti[tel] al zien waarop de schrijver sp[e]culeert. Als achtergrond van [het] boek hangt een hemel: blauw [of] dreigend! Het is aan ons om de juiste greep te doen.

Als Katholieke vrouwen is h[et] onze plicht om goede boeke[n,] kranten, tijdschriften in huis [te] brengen.

Het leven immers van een Ka[tholieke] vrouw moet een uitge[sproken] Mariaal karakter drage[n,] een voorbeeld zijn voor ander[en,] voor onze huisgenoten en teve[ns] een steun zijn op de moeilijke w[eg] naar Boven.

Als lectuur een voorname [rol] in het leven speelt, zullen wij d[ui]delijk onze plicht erkennen: slec[h]te lectuur weren, en goede lectu[ur] propageren. Wij moeten ook hie[r] in onze vrouwelijke eigensch[ap]pen ontplooien, zowel in h[et] openbaar als in het gezinsleven.

Wat een kracht gaat er niet [uit] van een fijn beschaafde vrouw...

